

— Maar begin dan!
 — Weet gij welk geheim mij omringt?
 Ho, vriendje, Hille weet meer dan ze zegt.
 — Kent ge mijn ouders?
 — Hille weet meer dan ze zegt. Haar woorden zijn duur.
 — Ach, spreek, ik zal u betalen, veel betalen.
 — Met schone woorden?
 — Hier! En Toon wierp haar het geld des pastoors voor.
 De heks greep het haastig met haar magere vingers.
 De buit scheen haar mee te vallen.
 — Spreek op nu!
 — Wacht, jongeling. Blijf rustig zitten. Ik moet het geheim eerst goed doorgronden.

Zij nam de ijzeren pot, vulde die met water en hing hem over het vuur, dat ze met nieuwe blokken voedde.

Weldra begon de vloeistof te sissen. Dan ledigde ze de inhoud van een flesje in de ketel.

Het water borrelde en schuimde. Nu maakte de vrouw een bos kruiden van het dak los en gooide die ook in de pot.

Een damp vervulde het bekrompen vertrek.

Hille stond er midden in, staarde in de ketel en sprak enige on-verstaanbare woorden uit.

Enige tijd bleef ze zwijgend op haar plaats.

Toon rilde en met ontzetting blikte hij de wanstaltige heks aan.

— Kom morgen avond terug, sprak deze eindelijk.

— Kunt ge het nu niet zeggen? drong de jongeling aan.

— Morgen avond.

— Hille, ik zal u rijkelijk belonen, zo ik alles te weten kom.

Waarlijk, ge zult veel geld krijgen.

— Morgen avond zult ge alles horen.

Toon verliet de hut.

Na zijn vertrek nam de vrouw de pot van het vuur, ledigde hem buiten en zette hem weer in de hoek.

— Ha, mompelde ze, hij weet iets. Ik zal er munt uit slaan. Alles zal ik hem vertellen... morgen avond... dan heb ik tijd, om mijn plan goed te maken. Van Jan De Lichte heb ik niets te verwachten. Maar de graaf, hij wordt mijn melkkoe. Hij zal me rijk maken. Hij moet nu al goede vrienden hebben, want hij heeft me goud geschonken en t'huis krijgt hij dat niet. Hij zal nu meer goud geven.

In hevige spanning keerde Toon huiswaarts. Zijn zogenaamde vader lag te bed. Hij was nog ongesteld.

— Zo, leegloper! Met deze woorden werd de jongeling begroet. Er is van avond een groot stuk te verrichten. Ik lig in mijn nest en kan niet mee. Gij zijt er te lui of te laf voor. We zullen geen duit van de buit krijgen.

Toon had moeite zich te bedwingen. Het lag op zijn lippen, om de man toe te roepen:

— Rover, schelm, kinderdief! Zijn handen jeukten om hem vast te grijpen, hem onder doodsbedreiging te vragen: Wie zijn mijn ouders? Maar gedachtig aan de raad van de geestelijke, hield hij zich in en gaf op alle scheldwoorden niet het minste antwoord.

Vol hoop voor de avond van de volgende dag, legde hij zich te slapen, snakkende naar het ogenblik dat hij deze woning voor goed mocht verlaten.

ELFDE HOOFDSTUK.

DE AANSLAG OP DE POSTKOETS.

Hotsend en botsend reed de diligence van Gent op Brussel over de baan, welke deze steden verbindt.

Het zware voertuig bevond zich rond 9 uur 's avonds tussen Oordegem en Erpe.

Op de bok zat de voerman tussen twee gewapende soldaten, want ieder wist, dat de streek verre van veilig was.

Binnen in bevonden zich een tiental reizigers. Tot grote ergernis van de dames en ook van enkele heren, rookte een van het gezelschap een pijp. Met waar genoeg blies hij de rookwolken om zich heen.

— Die vuile tabak! sprak een der vrouwen. Had men dit kruid maar uit het land gehouden. Ik krijg er pijn van op de borst.

In de hoek zat een heer, die veel werk van zijn toilet gemaakt had. Een bontgekleurde halsdoek, met een fonkelende steen versierd, kwam boven zijn jas uit. Op zijn buik hing een zware gouden ketting en aan de vingers droeg hij verscheidene ringen.

— Ik ben de beschermer van het schone geslacht, sprak hij op verwaande toon. En ik zeg u, lompe boer, dat ge dat verwenste smoren zult laten.

— Ge hebt hier niets te zeggen, al draagt ge ringen en ketens van koper.

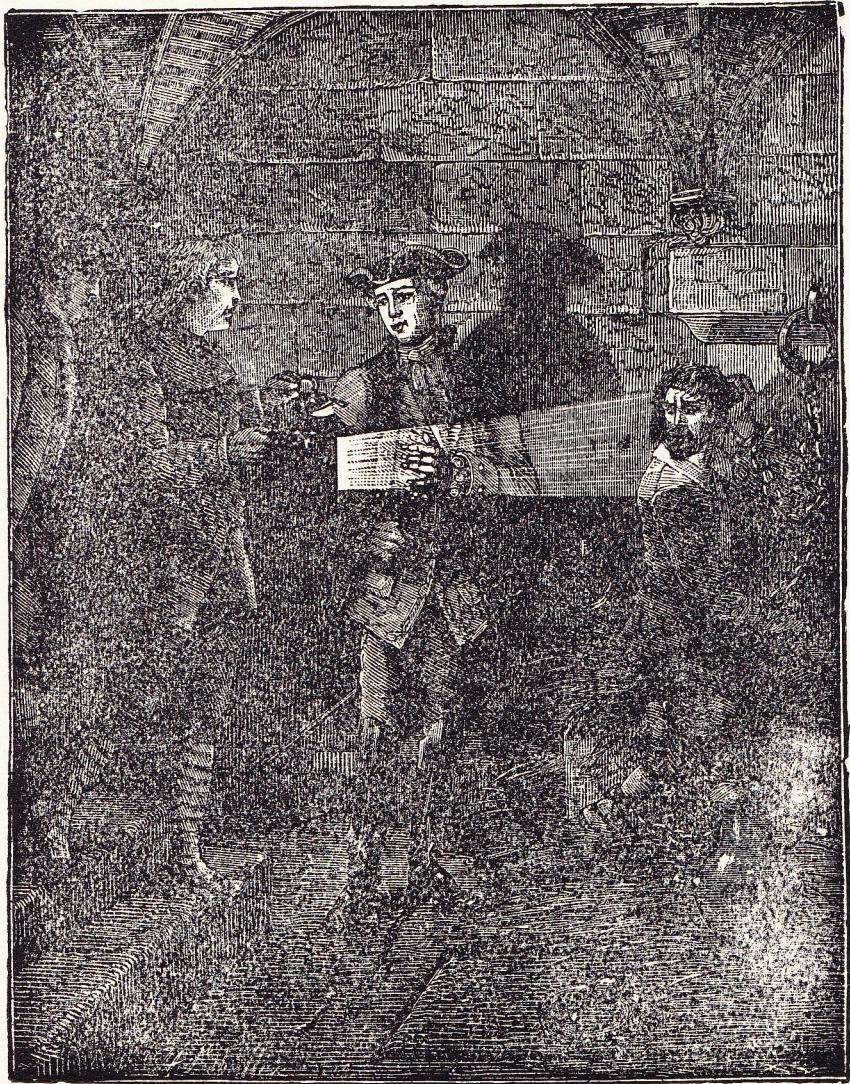
— Wat een ongehoorde belediging! Weet ge wel wie ik ben? stoof de ander op.

— Misschien de koning van Bohemen of een prins uit Duitsland, zei de roker spottend.

— Ik ben een oud generaal en heb in schitterende veldslagen de troepen aangevoerd.

— En denkt ge dat ik daarom mijn pijp zal uitkloppen?

— Ja! Ik beveel het u! Ik, generaal Steinmann! Hij stond driftig op.

Het gerecht te Aalst kent de naam Gerard Schaepdrijver wel. (Blz. 50)

— Voorzichtig, stoot uw grote kop niet, de wagen is maar laag en het ware jammer, zo ge een buil op uw voornaam hoofd moest krijgen.

De verontwaardigde man wilde naar de roker toegaan, maar door het geschok van de wagen kon hij zich niet staande houden en viel hij op de schoot van een dame.

De reiziger met de pijp schoot in een luide lach.

— Ge zijt een fraaie beschermder der vrouwen! riep hij schamper. Ge gaat zo maar op de schoot van een dame zitten. Het is een rare manier om uw liefde te bekennen en, bij mijn ziel, ge hebt een oud besje uitgekozen.

Inderdaad, de vrouw, aan wie de vermeende generaal nu verlegen zijn verontschuldigen aanbod, was de zestig al voorbij en kon niet meer op frisheid of bekoorlijkheid bogen.

— Maar, vervolgde de roker, ik raad u aan, uw grove handen niet naar mij uit te steken. Ik heb er al grotere dan gij in een gracht gesmeten, hoort ge!

De andere scheen alle strijd lust verloren te hebben. Hij zette zich blozend op zijn plaats.

— Dus, ge zijt generaal? vroeg nu de dame, die de kennismaking wilde voortzetten, al was deze op een zonderlinge manier begonnen.

— Geweest, mevrouw. Ik heb mijn lauweren verdiend.

— Hebt ge veel oorlogen medegemaakt?

— Honderd malen tartte ik de dood!

— Waarom verleent ge dan niet uw medewerking, om ons land van de gevreesde rovers te bevrijden? hernam de vrouw. Voorwaar, dat zou een schoon werk zijn.

— Ik denk er sterk over en mijn reis staat met deze zaak in verband, pochte de ander.

— Wel zo! zei de man met de pijp. Dat is inderdaad goed nieuws. Maar weet, dat die zogenaamde Jan De Lichte een katje schijnt te zijn, dat men niet zonder handschoenen moet aanpakken.

— Phu! riep de generaal minachtend. Meent ge dat een krijgsman rovers en baanstrovers vreest? Met dezulken onderhandelen of spreken we zelfs niet. Zij worden eenvoudig aan een boom opgehangen.

De wagen hield stil.

— Zijn we te Erpe? vroeg een der passagiers.

— Neen, neen, blijf gezeten! sprak nu iemand, voor wie de koets gestopt had en die nu vlug binnenstapte. Het was Jan de Zot, de gebochelde handlanger der rovers.

— Mensen! vervolgde hij vrolijk, wat plaats, als 't u blijft. We zijn getweeën.

— Waar blijft uw gezelschap dan? vroeg een der reizigers. De wagen rijdt weer voort.

— Zie op mijn rug! gekte de bultenaar.

Allen lachten.

— Wel Jan, reist ge met ons mee? vroeg de man met de pijp, de laatst binnengekomene de hand toestekend.

— Ach! het is mijn oude vriend. Ze zeggen wel eens: bergen ontmoeten elkaar niet, maar hier komt een berg toch een mens tegen, babbelde de gebochelde, weder op zijn bult, waarmee hij zeer ingenomen scheen, doelende. En reist ge naar Brussel?

— Wat zou ik daar gaan doen! Tot hoever gaat ge mee?

— Tot aan de Groene Jager.

— Het is de moeite niet waard, merkte een ander op. Die herberg staat maar een boogscheut van hier.

— Nu, ik moet een klein eindje verder. Ik was vermoeid en ik zeg, de wagens zijn voor ons. Het is dom, als men er geen gebruik van maakt.

Enige tijd later reed men de «Groene Jager» voorbij.

Een vijftal minuten later liet de roker eensklaps zijn pijp vallen, zodat de vonken op de vloer lagen. Plotseling hoorde men een luide knal, de diligence vulde zich met damp. Iedereen sprong verschrikt op, ook de voerman wipte van de bok zoals de wapenknechten. Maar de schrik werd nog heviger, toen nu ook daarbuiten schoten knalden. De paarden vielen getroffen neer. Talrijke mannen omringden de koets.

De gewapenden wilden hun pistolen afvuren, maar reeds bij de eerste beweging zagen ze zich zelf bedreigd.

— Uw wapens op de grond! gebod een der aanvallers.

De knechten konden niets beters doen dan gehoorzamen. Zij werden vervolgens in een ogenblik stevig gekneveld evenals de voerman, die luid om genade kermde.

Daarbinnen was het een verschrikkelijk lawijt. De vrouwen gilden. Sommige mannen, waaronder de zogenaamde veldheer, deden voor de vrouwen in roepen niet onder. De bultenaar en de roker waren bij de knal in de koets reeds naar buiten gesprongen. Zij hadden niets te vrezen, want ze waren medeplichtigen der rovers. De eerste kennen we reeds, de man met de pijp was niemand anders dan IJzeren Simon.

Jan De Lichte, want het was zijn bende, die onder aanvoering des kapiteins, de aanslag pleegde, begaf zich naar het portier.

— Mensen! riep hij, ge zijt in mijn macht. Ik ben Jan De Lichte. Weerstand kan u niet baten, ja, slechts uw toestand verergeren. Zo ge me stipt gehoorzaamt, moet ge voor uw leven niet vrezen. Eén voor één komt ge er uit!

Sidderend gehoorzaamden de passagiers.

Onderwijl waren de overige bandieten ijverig bezig de koffers en pakken af te laden.

— Ieder van u geeft me rap het geld af, dat ge bij u hebt. Moest ik er een betrappen, die ook maar een duit achterhoudt, zijn lot ware

seffens beslist, beval de kapitein tot de reizigers.

Allen gehoorzaamden zonder tegenspreken.

— Ook alle juwelen! vervolgde hij met dreigende stem.

Toen al de buit verzameld was, en men deze verdeeld had, zodat ieder wist wat hij dragen of sleuren moest, sprak De Lichte:

— Dames en heren, ik ben nu tevreden. Ge zijt vrij.

— Kapitein! riep nu IJzeren Simon, er is een gevaarlijke vijand onder de passagiers. Hij wees de vermeende veldheer aan en vervolgde: Die is hier gekomen om de bende te vervolgen, ofschoon we hem niet moeten vrezen.

De passagier sidderde over al zijn leden.

— Hangt hem op aan die boom! beval De Lichte kort.

— Genade, genade, kermde de veroordeelde. Ik ben een eenvoudige handelman en geenszins een gerechtsdienaar. Ik zei dat maar om te lachen.

— Met mij moet ge niet lachen! hernam de hoofdman. Hangt hem op, spoedig! gebood hij aan enige zijner mannen.

Maar nu begonnen alle reizigers te pleiten voor hun gezelschap.

— Welnu, hernam De Lichte na enige ogenblikken, ik wil voor deze keer genadig zijn. Maar ik waarschuw u. Spot nooit meer met Jan De Lichte, ge zoudt het duur bekopen.

Dan verdween de schelm met zijn handlangers in het bos.

De voerman en de wapenknechten waren wanhopig.

— Ik, arme bloed! kermde de eerste. Ik zal mijn post verliezen en wat dan?

— En ik! jammerde een der geleiders.

— En ik! echode de andere.

— Al mijn geld weg en mijn koffers! riep een der passagiers.

De «generaal» was mak als een lam. De ongelukkige zat aan de kant der baan op een steen en bedacht sidderend, hoe dicht hij bij de dood geweest was.

Een reiziger was onder al deze tonelen van wanhoop kalm gebleven.

— Mensen! sprak hij bedaard, laten we blij zijn er zo goedkoop te zijn vanaf gekomen.

— Goedkoop! riep een vrouw. Al mijn geld is weg, al mijn juwelen ook hebben ze mee. Gij hadt zeker niet veel?

— Mevrouw, zowaar als ik Meulenberg heet en van Gent afkomstig ben, zowaar ben ik duizend kronen kwijt. Noemt ge dat een kleine som? En in deze slechte tijd? Maar zo de rovers ons medegevoerd hadden naar hun moordenaarshol, om van onze familie een losprijs te eisen, ware dat niet erger geweest? Jammeren en kermen, dat haat ons niet. Ik heb geen goesting om hier heel de avond en de nacht te blijven! En gij daar, voerman en geleiders, ge moest u schamen! Ge gedraagt u als kinderen, gij die het voorbeeld van moed te geven hebt. Is er hier een herberg in de buurt?

— We zijn de Groene Jager pas voorbij, antwoordde de voerman. Doch 't Vliegend Paard is dichterbij.

— Laten we dan allen derwaarts gaan.

— Te voet? vroeg een der vrouwen verschrikt.

— De paarden liggen daar halfdood; die kunnen de koets niet meer trekken. Dus, te voet; voor ons zit er niets anders op.

Het gezelschap begaf zich op weg.

— De roker vertrouw ik niet! zei Meulenberg, de Gentenaar. Hij en die bultenaar waren handlangers der rovers.

— Waarom hielpt ge me ook niet, die fielt buiten te zetten, sprak de «generaal», die ook weer in zijn oude doen geraakte. Ik stond gans alleen.

— Zwijg liever! antwoordde de Gentenaar boos. Gij zijt een bluffer, een grootspreker. Wees blij, dat we u van de straf verlost hebben. Zonder onze tussenkomst zoudt ge nu aan een tak bengelen en ge wilt ons nog de les spelen.

— Maar wat knalde er zo in de koets? vroeg een der vrouwen.

— Het was geen pistoolschot, hernam Meulenberg. Er moet iets in de pijp gezeten hebben. De schurk wilde ons doen schrikken en ook de voerman en de geleiders, opdat de rovers vrij spel zouden hebben, door van onze verrassing gebruik te maken.

Zo babbelende bereikte men de herberg.

De waard, baas Laurent, zag verwonderd op, toen plotseling zoveel gasten zijn anders zo stille herberg binnentraden. Hij herkende de voerman en riep verwonderd:

— Is er een ongeval aan de wagen?

— We zijn door rovers overvallen, antwoordde de koetsier. Alles is gestolen en de paarden liggen zwaar gekwetst.

— Ziet ge wel, vrouw, zei de herbergier tot zijn echtgenote, dat ik mij niet bedrogen heb? Ik zei daar straks: 't is of men schiet. Maar ik dacht, dat het wellicht pensjagers waren.

— Jan De Lichte! Die schavuit heeft ons aangevallen! riep een der geleiders.

De waard stond verpletterd. Om negen uur 's avonds de diligence beroven!

— Jan De Lichte! sprak hij. Ach, bij alle heiligen, wat zullen we nog al horen!

— En wij, die hier zo eenzaam wonen! jammerde zijn vrouw. Ik ga naar het dorp verhuizen; ik wil hier niet vermoord worden.

— Het is genoeg gejammerd! viel de Gentenaar in. Zo geraken we niet verder. Zeg, herbergier, weet ge geen raad? Allo, voerman, toon u eens een man. Het is toch uw schuld niet, dat we aangevallen werden. Toon u flink; dan zullen uw oversten ten minste kunnen zeggen, dat ge alles gedaan hebt, wat mogelijk was.

— Maar wat moeten we doen? vroeg de koetsier wanhopig.

— Wat we doen moeten? riep Meulenberg driftig. Hier allen zit-

ten wenen, klagen misschien? Of een boer opzoeken, die zijn paarden lenen wil, om de wagen naar Erpe of Aalst te brengen?

— Wel, haal pachter Verplancke! riep de waard. Hij is een braaf man en bezit een koppel kloeke paarden.

— Bravo, dat is gesproken, hernam de Gentenaar.

— Kom, zei een der geleiders tot zijn gezelschap, we zullen Verplancke roepen.

Een half uur later was de boer daar met zijn dieren.

De mannen gingen mee naar de plaats des onheils; de vrouwen bleven wachten.

Het duurde geen half uur of de diligence stond voor de deur.

— En de paarden? vroeg de waardin.

— De arme dieren hebben we afgemaakt, zei de voerman. Ze waren dodelijk gewond. Ze liggen uit de weg en moeten daar maar tot morgen blijven.

Weldra reed de zware koets voort naar Aalst.

**
*

Inmiddels stapte Jan De Lichte met zijn mannen door het bos.

— Opperbest gelukt, zei hij tevreden.

— De list werkte goed, sprak IJzeren Simon. Ik had wat poer bij me, strooide dit heel behendig en ongemerkt op de vloer, liet kwansuis mijn pijp vallen, sprong wat terzijde en... plof, plof... veel geweld, veel rook, maar geen gevaar... doch wat we wilden, schrik, ontsteltenis, verwarring.

— En waarvan we gebruik wisten te maken, pochte de kapitein.

— Jan de Zot had me gewaarschuwd, dat ge op uw post waart, een eindeke voorbij de Groene Jager.

— En nu naar huis, mannen. Het is nog een heel eind, maar Livina's drank zal te beter smaken.

**
*

Middernacht was reeds voorbij, toen de bende bij moeder Livina aankwam. De zwaarste pakken had men nedergelegd in de woning van een medeplichtige in het bos.

— We hebben een goede avond! riep De Lichte.

— Te beter! antwoordde de herbergierster, die aan haar geldschuif dacht.

— We gaan maar seffens onze buit verdelen, vervolgde de kapitein.

Een woest gejuich begroette deze woorden.

Maar nauwelijks was het gejoel bedaard, of de deur werd wild opengeworpen en een man stormde de woning binnen.

— De Snelloper! klonk het.

— Welk nieuws? vroeg de hoofdman.

— Vlucht! riep de man, de politie uit Aalst is op ronde.

— En daarvoor zo'n geweld? hernam de kapitein.

— Ja, maar, ze is versterkt door soldaten. En men heeft de troep naar hier gezonden, zeggende, dat ge hier uw vergaderplaats had. Ik ben haastig komen lopen.

— We hebben toch nog wel een half uurtje tijd zeker? zei De Lichte kalm, een pijp stoppende.

— Maar meer niet, want ze zijn te paard.

— En moeten dus de grote baan houden.

— Dat is waar.

— Luistert, kameraden, we zullen voorlopig deze plaats verlaten. Sommige mannen morden.

— Niet dat ik bevreesd ben, ging de kapitein voort. Ge kent me beter, niet waar? Maar onnodig moeten we niet met het gerecht in aanraking komen, dat is mijn gedacht.

— Ge hebt gelijk, sprak de Poeldenier.

— En ik? vroeg Livina.

— Blijf hier! Gij hebt niets te vrezen. Er zal geen spoor van onze aanwezigheid overblijven.

— Het is waar, hernam de waardin, ik heb ook geen schuld.

— Spreek, alsof ge hier een gewone herberg openhoudt. En morgen zullen we verder zien. Vooruit nu, het bos in. En ieder neemt zijn boeltje mee. We zullen de buit morgen verdelen.

Weldra was de herberg verlaten, het licht gedoofd en heerste er de diepste stilte.

Livina en haar dochter lagen te bed, als waren ze eerlijke mensen. Na een half uur, fluisterde de eerste:

— Ze zijn daar!

— Ja, ik hoor hen.

— Opgepast, laat me aan het woord.

Er werd op de deur gebonsd.

Livina gaf geen teken van haar aanwezigheid.

Nieuw geklop, harder en een barse stem:

— Doe rap open!

De waardin ging naar de herbergplaats en riep:

— We doen 's nachts niet open. De dag is lang genoeg.

— Wij zijn het gerecht!

— Ja, dat kunt ge gemakkelijk zeggen. Maar eens binnen, krijg ik u niet meer buiten. Ga maar voort. Goede nacht!

— Als ge niet rap opendoet leggen we de deur plat. Ik zeg u, dat we de politie zijn en in naam der wet eis ik, dat ge ons binnenlaat.

— Zijt ge de politie? Wacht, dan zal ik seffens opendoen. Maar gun een eerbare vrouw enige ogenblikken om zich te kleden.

Enige stonden later opende ze de deur, nadat ze de lamp ontstoken had.

Enige gerechtsdienaars en soldaten traden binnen.

— Meent ge soms, dat het zo plezierig is om daar buiten te wachten? zei de hoofdman nors.

— Vergeef mij, grote heer, ik dacht dat het drinkers waren. Dat gebeurt wel eens en die gasten zoeken allerlei list en om binnen te geraken, en eens er in, hoe...

— Het is genoeg, viel de overste haar in de rede. Wie hebt ge deze avond in uw herberg gehad?

— Weinig volk. Wij wonen wat afgelegen.

— Ja, het is een uitgezochte plaats voor een moordenaarshol.

— Moordenaarshol, moordenaarshol! kreet Livina de handen ten hemel heffende. Hoe durft ge dat zeggen? Ach God, waarvan beschuldigt men mij!

— Ge ontvangt hier de schelm, Jan De Lichte.

— Eerlijk gesproken, hij komt hier van tijd tot tijd, ofschoon ik alle heiligen bid, dat hij nooit zijn voet meer over mijn drempel zette. Het is een ruwe vechter, die altijd ruzie maakt.

— En een moordenaar!

— Ja, dat zegt men. Oh, mocht hij spoedig achter slot en grendels zitten!

— Een moordenaar met wie ge samenspannt!

— Maar, mijnheer, waarvan beschuldigt ge mij? Ik zweer, dat ik niets met hem te doen heb. Maar ik, zwakke vrouw, kan hem geen drank weigeren. 'k Heb het een keer gedaan en de woesteling sloeg alles kort en klein en dreigde mij de hals om te wringen.

— Ge ontvangt toch slecht volk!

— Ik ken al mijn bezoekers niet. De komende en gaande man legt hier aan. 't Is mogelijk dat er slecht volk onder is, maar ik vraag daar niet naar. Ik wroet voor mijn stukje brood.

— Woont ge hier alleen?

— Met mijn dochter.

— Roep haar.

Mie verscheen op dit ogenblik.

— Hebt ge geen andere huisgenoten?

— Neen, heer.

— En uw man?

— Heeft mij verlaten. Ja, die fielt liet me zitten met een meisje van twaalf jaar. Ge kunt denken, dat ik ellende geleden heb. Hij is er met een Boheemse van door getrokken.

— We zullen uw huis doorzoeken.

— Hang me op, als ge iets vindt, dat 't mijne niet is.

— Allo, mannen, laat geen plaatsje onbezocht. Henri, ontsteek uw fakkel. Het meisje zal met u medegaan; de vrouw blijft hier bij mij en Raoul.

Het onderzoek duurde niet lang.

— Niets! luidde 't verslag.

— Dan kan hij nog komen. We zullen wachten. Komt Jan De

Lichte 's nachts wel eens? vroeg de hoofdman aan Livina.

— Neen, heer. Maar moest hij 't doen, ik zou gedwongen zijn de deur te ontsluiten, want hij ware in staat mijn huis in brand te steken.

De mannen zetten zich neer.

— Henri, beval de overste, ga zien of de anderen goed het huis omsingelen. Zeg hen, als er iemand naar de herberg komt, dat ze hem ongemoeid moeten laten.

— 't Zal geschieden, kapitein, antwoordde de krijgsman, waarna hij vertrok.

— Ge kent die Jan De Lichte zeker wel goed? vervolgde de overste tot Livina.

— Ik ken hem, omdat hij hier van tijd tot tijd komt. Men zegt, dat hij op deze parochie geboren is. Maar ik woon hier nog niet lang. Toen mijn man mij verliet, kwam ik van Herzele naar deze streek, omdat ik gehoord had, dat er hier een herberg voor weinig geld te huren was. Toen ik me hier gevestigd had, vertelde men, dat deze woning voor zo weinig geld te krijgen was, omdat het er spookte.

— Spoken? vroeg de overste.

— Zo zei het volk, want ge moet weten, er werden hier eens twee Franse soldaten vermoord. Maar daar ik nimmer iets verdacht zag of hoorde, besloot ik er maar te blijven.

— Vul mijn glas eens, lief meisje, zei een der mannen tot Mie, haar om de kin strelende.

— Handen thuis! zei de deerne ruw.

— Mijn dochter is geen slet! voegde Livina er schijnbaar verontwaardigd bij.

— Ze is toch niet schuw van jongelieden, zeker, merkte de overste spottend op. En in zijn baard bromde hij: dat wachten begint mij verduiveld te vervelen.

— Maar heer, vroeg Livina, waarom denkt gij, dat De Lichte hier zal komen? Dat versta ik niet!

— Wel, omdat men uw kroeg als een moordenaarsnest aanduidt.

— 't Is schande! kreet Mie, om eerlijke mensen zo te belasteren.

— En de politie gelooft maar de eerste de beste kwaadspreker! voegde haar moeder er bij. We zullen zo een schone naam hebben.

Een uur verliep.

De overste geraakte ontstemd. Hij stond op, liep in de herbergkamer heen en weer, ging weer zitten, geeuwde, wierp er enige vloeken uit en zei eindelijk:

— We vertrekken. En u, vrouw, zullen we in 't oog houden.

— Maar, mijnheer, ik begrijp waarlijk niet waarom?

— Dat is ook niet nodig! Vooruit, mannen.

De bende trok af.

— 'k Geloof, dat we door een handlanger der rovers bedrogen

zijn, mompelde de hoofdman van 't gerecht. Ja, ja, zo zal het zijn! Die man uit Aalst, die ons naar hier verwees, wilde ons ver weg hebben, opdat de bandieten vrij spel zouden hebben.

Hij vermoedde niet, dat hij door de listige herbergierster bij de neus genomen was. Verstoord keerde de troep naar Aalst terug.

**
*

— We hebben ons goed uit de slag getrokken, zei Livina tot haar dochter. Ik begin waarlijk eerbied te krijgen voor mijn toekomstige schoonzoon. Hij denkt aan alles. Hij had Snelloper naar Aalst gezonden, om te vernemen, hoe men daar het nieuws van de aanval op de diligence opnemen zou! Een postkoets aanranden, dat ging zeker te ver! En daarom zond men 't gerecht uit. Maar de mannekens uit de stad vermoeden niet, dat we tijding kregen van hun komst.

— Ik verga van de slaap, morde Mie.

— Ja, nu kunnen we op twee oren sluimeren. Wij zijn onschuldig. En morgen zal Jan ons wel verder raad geven. Ze hebben gezocht. Maar 't potje der bende, in de kelder onder de blauwe steen, vonden ze niet. Hun neus is nog niet fijn genoeg om dat te ruiken.

Moeder en dochter legden zich te bed.

Intussen waren de rovers teruggekeerd, ieder naar zijn woning of kluis.

Jan De Lichte was met een zijner mannen medegegaan en had de bende bevolen, de volgende avond te vergaderen bij Janneken de zanger.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

HET GEHEIM.

Ongeduldig verbeidde Toon, bijgenaamd de graaf, de avond. Zou hij dan alles te weten komen? Kon Hille de toverheks hem de waarheid zeggen?

Deze vragen beroofden hem de nachtrust, toen hij op de avond, dat de rovers de postkoets plunderden, zijn legerstede zocht.

En ook de volgende morgen zat hij er over te mijmeren, zodat zijn vader, Tode, hem meermalen opjoeg met ruwe scheldwoorden en bedreigingen.

Eindelijk werd het duister. Met een kloppend harte trok de jongeling het bos in.

Hij ontmoette de heks, dicht bij haar hut, waar ze bezig was hout te sprokkelen.

— Ha, riep ze met haar schrille stem, zijt ge daar! Kom, draag die bundel voor me. Ge zijt sterker dan ik.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 7

EERSTE JAARGANG

17 NOVEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

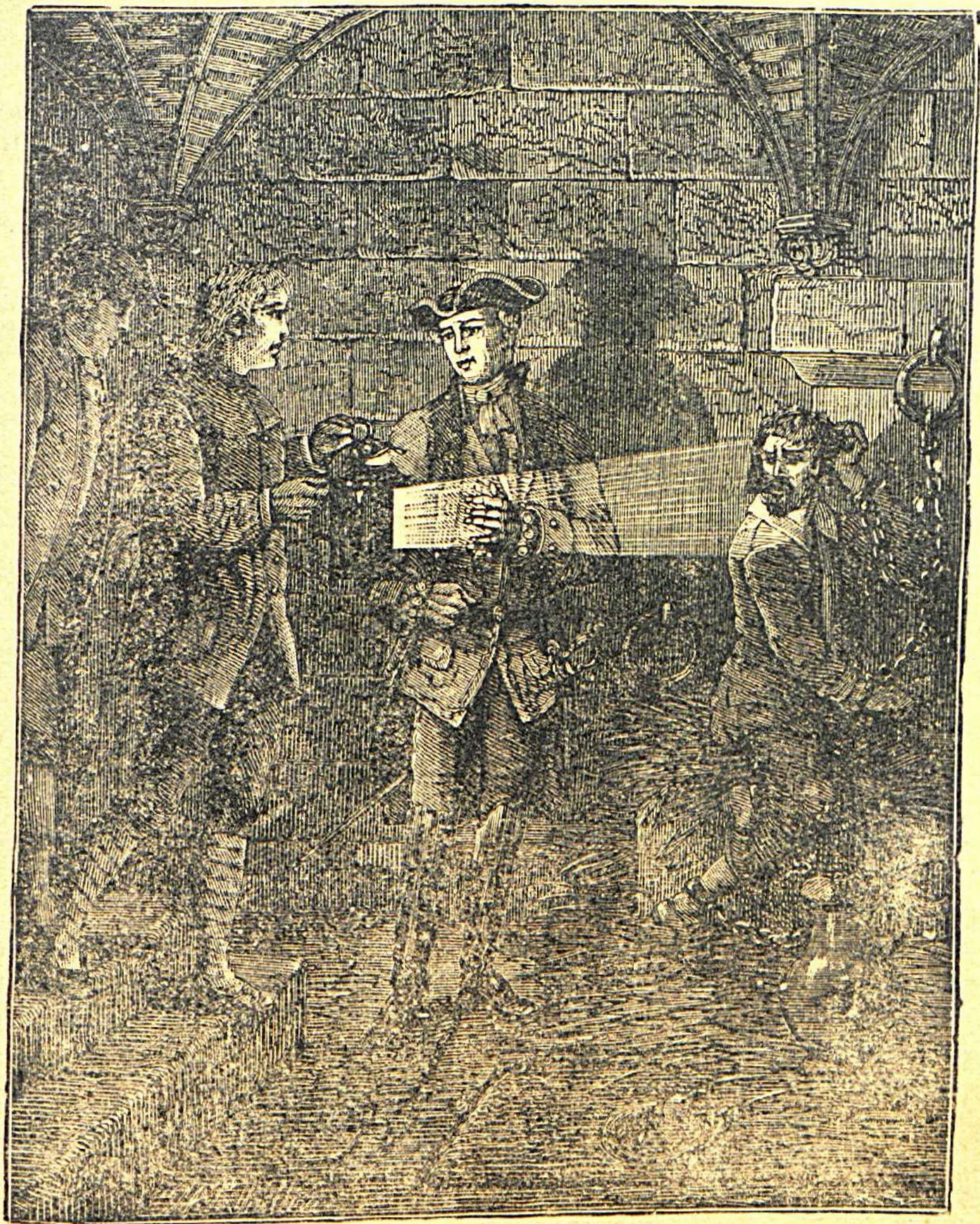
VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

't Gerecht te Aalst kent den naam van Geraard Schaepdrijver wel. (Blz. 34).

De voerman en de wapenknechten waren wanhopig.

— Ik, arme bloed! kermde de eerste. Ik zal mijn post verliezen en wat dan?

— En ik! jammerde een der geleiders.

— En ik! echode de andere.

— Al mijn geld weg en mijn koffers! riep een der passagiers.

De «generaal» was mak als een lam. De ongelukkige zat aan den kant der baan op een steen en bedacht sidderend, hoe dicht hij bij den dood geweest was.

Een reiziger was onder al deze tooneelen van wanhoop kalm gebleven.

— Menschen! sprak hij bedaard, laten we blij zijn er zoo goedkoop te zijn vanaf gekomen.

— Goedkoop! riep een vrouw. Al mijn geld is weg, al mijn juweelen ook hebben ze mee. Gij hadt zeker niet veel?

— Mevrouw, zoowaar als ik Meulenberg heet en van Gent afkomstig ben, zoowaar ben ik duizend kronen kwijt. Noemt ge dat een kleine som? En in dezen slechten tijd? Maar zoo de roovers ons medegevoerd hadden naar hun moordenaarshol, om van onze familie een losprijs te eischen, ware dat niet erger geweest? Jammeren en kermen, dat baat ons niet. Ik heb geen goesting om hier heel den avond en den nacht te blijven! En gij daar, voerman en geleiders, ge moest u schamen! Ge gedraagt u als kinderen, gij die het voorbeeld van moed te geven hebt. Is er hier een herberg in de buurt?

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCIII Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489